

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt

Ptuj

Leto 2004/2005

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

ARH
ČAR

INV. ŠT. 15965

S - 37.014.74

3.4.06

April 2005

Drage bralke in bralci!

Deseto svečko prižigamo na torti našega literarnega glasila Čar besede moje. Učenke in učenci ste pričarali veliko lepih besed, spetih v mavrico neusahljive otroške domišljije.

Z veseljem vsako leto prebiramo pristrčne pesmice in zgodbe, ki odkrivajo otroške duše in kažejo na njihovo dožemanje in doživljanje sveta. Vedno znova nas presenetijo s svojo ustvarjalnostjo in odkritostjo.

Pred desetimi leti je zagledala luč sveta prva številka na pobudo knjižničarke Sonje Dežman, ki se je osebno izjemno angažirala, da se je ideja o posebnem literarnem glasilu šole uresničila. Kasneje smo izdajo glasila povezali še z literarnim večerom, na katerem so učenke in učenci lahko sami predstavili svoje prispevke. Tako glasilo kot literarni večer sta pognala korenine in se prijela kot pričakovana vsakoletna kulturna dogodka, ki bogatita vse, ki so z njima povezani. Zadnjih pet let je mentorstvo nad glasilom in organizacijo literarnega večera sprejela učiteljica Irena Pukšič, ki skupaj z drugimi mentoricami in mentorji zajema bisere iz bogate bere prispevkov učenk in učencev in poskrbi, da ostanejo trajno zapisani. Zapisano krasijo še prijazni likovni izdelki, ki zaokrožajo podobo glasila.

Vesela sem, da je Čar besede moje postal tradicija in da dokazuje, da imamo na šoli veliko izjemnih otroških ustvarjalk in ustvarjalcev na literarnem in na likovnem področju.

Čestitam vsem, ki ste v tem desetletju prispevali svoj delež, podarili svoje besede, misli in domišljijo. Tako ste bogatejši sami in bogatejši smo vsi mi, ki smo uživali ob branju.

Upam, da bomo praznovali še veliko obletnic. Danes, v združeni Evropi, je pomen lepe in zapisane slovenske besede še toliko večji, saj pomeni ohranjanje naše prepoznavnosti.

Tatjana Vaupotič,
ravnateljica

orig. kloroz
1/1

"Ex libris"

Milena MARKEŽ OS

Milena Markež, 8. a

MOJA PRVA LJUBEZEN

Bila je kot struna violine, zadržtel je njen lepi zvok in počasi izginjal v spomine.

Medtem pa je moje oko na skrivaj solze prelivalo, ker je vedelo, da lagal si ti, meni, duši in srcu, ki sedaj po tebi hrepeni ter se utaplja, v oceanu laži.

Kaja Skerlovnik, 8. c

Petra Toplak, 1. b

RDEČA KAPICA MALO DRUGAČE

(Razmišljanje o sodobni družini)

Nekoč že daleč, daleč nazaj je živel Rdeča kapica, ki je imela moža in dva otroka. Z njimi se je razumela kot v sodobni družini.

Sodobna družina pa se razume tako:

» Mami!« vpije najmlajši.

»Mama, mama!!!« vpije starejši.

Mama pravi: »Kaj se dogaja? Ne morem imeti minute miru?«

No, tako so obremenjene današnje mame. Gremo k očetom.

» Oči!« vpije mlajši.

» Ata!« vpije starejši.

Oče pravi: »Ne morem zdaj. Reci mami!«

Torej očetje niso tako obremenjeni.

Kako pa so obremenjeni starejši sinovi?

»Mami, ati, gremo v trgovino!«

Oče in mama pravita: »Reci starejšemu bratu!«

Torej, vse kaže, da je današnja družina kar obremenjena.

Kako je bilo pri Rdeči kapici? Tako.

Mama Rdeča kapica ni in ni imela miru in z možem se tudi ni najbolje razumela. Tako je nekega dne vložila papirje za ločitev. Otrokoma sprva ni povedala, a sta ugotovila sama. To nikakor ni bila dobra novica in otroka je to zelo prizadelo.

Prišel je dan ločitve. Sodišče je odločilo, da bo za otroka skrbela mama. Nad to odločitvijo je bil oče zelo razočaran. Menil, je, da je kot volk sposoben braniti in skrbeti za sinova. Vložil je pritožbo. Takrat je sodišče odločilo, da bo skrbel za starejšega sina, mama pa za mlajšega.

Čeprav so se ločili, so veliko časa preživeli skupaj. Otroka sta hodila v šolo in dosegala odlične uspehe. Oče in mama sta se odločila, da za vzgojo otrok potrebujeta drug drugega, zato sta počakala, da je volk pojedel babico in se vselila v njeno hišo.

Srečno so živeli do konca svojih dni.

Miha Novak, 8. c/9

IZGUBLJENO MESTO SVETLOBE

Nekoč je bila majhna, majcena iskrica, ki je hotela postati sonce. Poskakovala je po nebu in z leta v leto postajala vedno večja in lepša. Ljubosumna je bila na sonce, ker je tako močno žarelo in imelo toliko svetlobe. Vprašala ga je, če ga lahko nadomesti, a sonce jo je zavrnilo. Velikokrat je poskušala, a nikoli ji ni uspelo.

Neke noči je sklenila, da bo soncu nastavila past. Zvabila ga je v Nebeško luknjo in ga za zmeraj odgnala s sveta. Iskrica je sedla na prestol sonca. Kmalu je opazila nekaj groznega. Ni dovolj svetila!

Nace Zavrtanik, Nik Veličkovič, Tjaša Šalamun,
Damijan Svenšek, 4. b

ČUDEŽNA PODKEV

Nekega dne se je miška odpravila v mesto, ker ni imela doma. V neki ulici je zagledala konja, ki je izgubil podkev. Počakala je, da konj odide. Potem ko je konj odšel, je hitro odskakljala do podkve.

Podkev je odnesla v majhno luknjico pod staro hišo in je zaspala. Sanjala je, da se je njena majhna luknjica spremenila v hiško, polno sira. Sanje so se ji uresničile. Pred sabo je zagledala veliko goro sira. Vedela je, da je to zaradi čudežne podkve. Od takrat naprej je živel srečno do konca svojih dni.

Matjaž Čuš, 2. b

ČUDAŠKI MIHA

Čudaški Miha v Zemljo piha,
da vsa se trese in
jo skoraj raznese.

Vsa se že maje,
vse je škripaje in
komaj ljudi še na sebi drži.

Potlej Miha jo popiha,
daleč vstran,
sama ne vem več kam.

Kje ga zdaj naj iščem,
da Zemljo spravi v red?

Že vem! Ljudje tisti so,
ki Zemlji pomagajo.
Našega Miha pa ulovimo in
ga reda naučimo.

Žan Fuks, 1. a

Kaja Caf, 3. b

ZAKAJ SI ODŠEL

Meni ni važno nič, kar zgodilo se je,
vem samo, da nazaj hočem te!
Vem tudi, da veliko nisva skupnega imela,
le to, da ljubezen naju je v težkih trenutkih grela.
Si prepričan,
da nočeš me nazaj
in da jaz uničila sem ves najin raj?

Če res misliš tako,
si se zmotil močno
in potem je skrajni čas bil za slovo.
Še zdaj ne dojemam
kaj se je v resnici zgodilo,
vem samo,
da to trpljenje me bo ubilo.

Upam, da nikoli ne boš pozabil me.
In zapomni si,
da vedno bom ljubila te,
saj bila sem tvoje prvo dekle,
zato ne pozabi me,
nekje v srčku ohrani me.

Kaja Skerlovnik, 8. c

VIJOLICE

Pomladi trobentica zatrobi,
mačeha se prikloni,
zvončki se smejejo,
vijolice s svojo barvo zablesté.

Tjaša Kajtezovič, 5. a

POMLADNA

Ko zvončki zacveté,
pod nos nam zadiše.
V gozdu cingljajo
in nam igrajo.

Mateja Zorko, 5. a

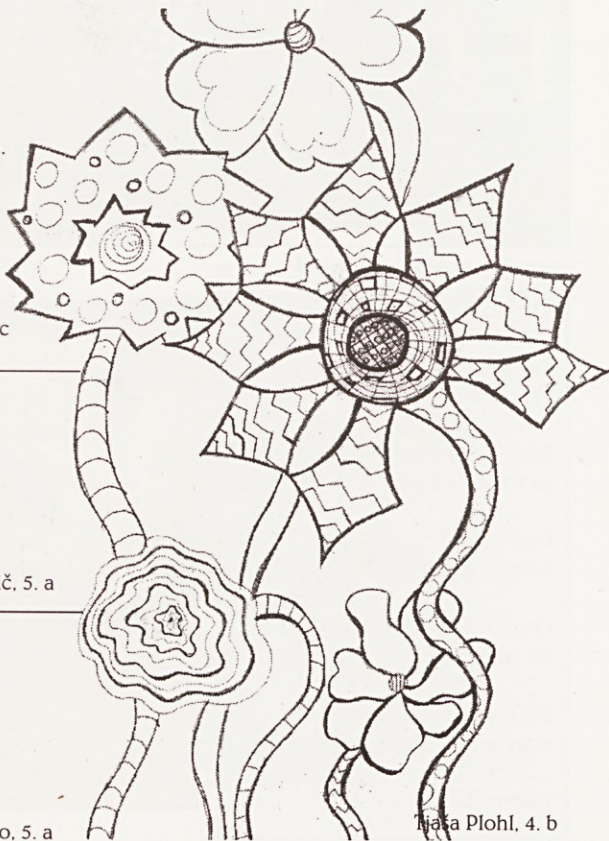
ZVONČKI

Zvončki prišli so na plan,
kakor trobentica
sem še zaspan ...

Nejc Klemenc, 5. a

POMLAD

Spomladi travica ozeleni,
vijolica spet zacveti,
trobentici se že na plan mudi.
Vivija Kramberger, 5. a

Tjaša Plohl, 4. b

Tjaša Bratušek, 4. c

SNEG

Zunaj mrzlo je zelo,
kaj pa snega še ne bo?

Zdaj, ko sneg zapadel je,
za vasjo je rajanje.

Glej snežak že tam stoji,
otroški smeh povsod doni.

Otroci sani pripravljajo,
od staršev se poslavljajo.

Vsi snega veseli smo,
zato se teti zimi zahvaljujemo.

Barbara Lončarič in Ana Furst, 4. c

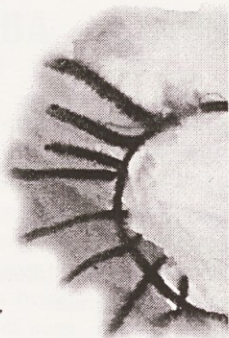
Marjetka Kelenc, 2. a/9

SONCE

Rumeno in zlato
sije čez dan,
pekoče, žareče,
je vsaki dan.

Ponoči se skrije
za bližnjo goro,
Tam čaka da nov dan,
rodil se nam bo.

Sara Palčič, 4. a

JAZ, MALA KAPLJICA, PADAM Z NEBA

Nekega tečnega dne v aprilu so jasno nebo prekrili črni oblaki. Naenkrat je začelo bliskati. Počasi, počasi so začele padati drobne dežne kapljice. Vse živali so se poskrile. Počasi sem padala z neba na tla. Uboga ptica sinica, pa je žalostna iskala skrivališče. Padla sem na ptičino perje in jo hladno osvežila. Še danes se ista sinička, rada nastavlja hladnemu dežju. To sem jaz, mala kapljica.

Eva Voda, 2. b.

KAJ JE ZAME SREČA

Sreča je nekaj najlepšega, kar se lahko človeku zgodi. Vsakdo zase ve, kaj je zanj sreča.

Zame je sreča to, da imam prijatelje, ljubljene starše in tople dom. Moji najsrečnejši trenutki so bili takrat, ko sem dobila prve prijatelje in ko sem se s starši veselila mnogih prijetnih in pomembnih dogodkov v moji družini.

Nekateri dogodki pa so bili tudi žalostni in se jih nerada spominjam, med njimi je tudi

prva slaba ocena v šoli ali pa prepiri med prijatelji in sorodniki. Zraven pa spadajo tudi razne nesreče na igrišču in drugje, vendar je na srečo teh bolj malo.

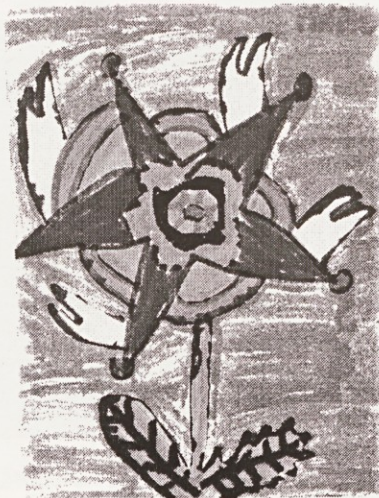
Moje življenje je srečno in polno izkušenj. Vedno si kaj zamislim in izmislim.

Sreča je zame tudi pomlad, ko vse cveti. Takrat se sprehajam ob ribniku, v parku in po tratoah. Rada imam naravo. Srečna sem, ko so srečni tisti, ki jih imam rada. Sreča je najlepše, kar se ti lahko zgodi. Srečna sem, zato nimam skrbi in upam, da srečen si tudi ti.

To je zame sreča, ki jo imam rada in jo občudujem. Življenje cenim, zato nočem zapraviti sreče v njem. Ne zapravi sreče za neumne stvari, le veseli se, kot da v življenju ni nobenih skrbi. Motiš se, če misliš, da sreče ni, saj vsak srečo najde le, če išče jo in upa, da našel jo bo.

Srečen si lahko in vedi, to drži, če ne verjameš, se prepričaj na lastne oči.

Klementina Dovečar, 4. b

Marko Mlakar, 2. b

POPRAVLJALNICA IGRAČ

(odlomek iz knjige)

Bila je topla jesen. Otroci so se igrali v parku, se zabavali in smejali. V bližini so zagledali lepo in okrašeno majhno vilo. Vsi so strmeli in se čudili njeni lepoti. Hoteli so si jo ogledati od znotraj. Preden so vstopili, so potrkali. Vrata so se sama odprla.

Tam so bili golobi iz papirja, punčke iz cunj, pajaci, lutke in medvedki. Prodajalec jih je veselo pozdravil. Otrokom je bilo malo nerodno. Ta prodajalec je bil prijazen dedek. Otroci so ga vprašali, če je igrače izdelal sam. Odgovoril jim je, da so to vse popravljene igrače. Igrače, ki so pokvarjene ali stare in neuporabne, mu jih otroci prinesejo, da jih popravi. Jan in njegovi prijatelji niso mogli verjeti svojim očem, da lahko popravljene igrače izgledajo kot nove.

Staša Florjančič, 4. a

orig. Anura "EX LIBRIS" Aljaž
Kostanjevec 05'

Aljaž Kostanjevec, 8. b

ŽOGA

Ta žoga majhna zver,
kam se je odkotalila?
Žogica porednica,
v lužo je skočila,
tam se je zmočila
in povrh se še umila.
Nato v luknjo pohitela
in se tam segrela.

Nuša Gole, 4. b

PRIJATELJSTVO

Prijatelji so tisti,
ki si pomagajo,
so pošteni drug do drugega
in si ne lažejo.
Prijatelji se družijo,
se ne kregajo
in jim je žal,
če se komu kaj zgodi.
Prijatelji se vzpodbujajo,
si lahko zaupajo svoje skrivnosti
in jih ne izdajo drugim.

Danaja Gnilšek, 3. a

ROJSTNI DAN

Danes je moj rojstni dan. Na praznovanje bom povabila prijateljice in sosede. Igrali se bomo med dvema ognjema, skrivalnice in mnogo drugih iger. Jedli bomo torto. Za rojstni dan si želim, da ne bi bila bolna in da bi bili vsi zdravi.

Lea Šalamun, 2. b/9

MOJA ZGODBA IZLET V PARIZ

(odlomek iz knjige)

Ko sem pridiral domov, se mi je posvetilo. Hotel sem razvedriti mamo. Sklenil sem, da ji bom napisal pesem, vendar nikakor nisem dobil nobene ideje. Metal sem se po postelji, ves čas hodil po stanovanju, sedel sem za mizo in nato sem spet vstal, poslušal sem glasbo, poskakoval, skozi okno sem opazoval avtomobile, si vrtal po nosu in ušesih, se igral z belilom in škarjami, šel na stranišče in še vse drugo zraven.

Po glavi so mi rojile številne ideje in končno mi je postala ena všeč. Napisal sem pesem, ki se je glasila takole:

V morju obupa,
čisto brez upa,
se temni oblaki
zalesketa,
skoznje prodre
lep sončni žarek,
ki me takoj
spravi na noge...

S to pesmijo sem bil zadovoljen. Kmalu po tem, ko sem pesem napisal, je domov prišla mama. Izročil sem ji pesem. Prebrala jo je in me objela...

Nace Zavrtanik, 4. b

Med jesenskimi počitnicami smo odšli v glavno mesto Francije, Pariz.

Pristali smo na letališču DE GOULE. Ko smo se izkrkali in pobrali prtljago, smo odšli na avtobus in z njim v hotel, nato pa na Eifflov stolp, kjer smo lahko videli večji del Pariza. Nato smo odšli v пристanišče in se popeljali po Seni z ladjico. Od utrujenosti sem zaspala in se zbudila, ko smo že odhajali z ladjice. Nato sem sladko zaspala tudi v hotelski sobi. Naslednje jutro smo odšli v Muzej tehnike in znanosti. Tam smo imeli kosilo in nato odšli na moderni Slavolok zmage. Tudi od tam je bil krasen razgled. Zjutraj smo zgodaj vstali, ker smo odšli v Disneyland, kjer sem se zelo zabavala. Še eno noč smo prespali. Naslednji dan je bil zadnji, zato smo čim bolj uživali. Ta dan smo odšli v muzej Louvre, kjer smo bili do odhoda. Ob 19.30 smo odšli na letalo in z njim vzleteli.

Ko smo prišli domov, je bilo že pozno, zato sem odšla kar spat.

Pia Milić, 3. a

Teodor Lenart, 7. c/9

PLOVBA

(odlomek iz knjige)

Da bi bilo za varnost res vse postorjeno, sta Janez in Simon sklenila, da bosta jadnico temeljito pregledala. Janez se je odločil, da bo raziskal notranjost jadrnice, ter preveril, če je vse na svojem mestu.

Odšel je v podpalubje ter pogledal v prostor, kjer naj bi bile kajute. Našel je francosko posteljo, ter majhne nočne omarice na vsaki strani. Za drugimi vrati se je skrivalo majhno stranišče. Šel je še malo naprej in prišel do majhne, prenapolnjene kuhinje. V hladilniku je bilo hrane za več lačnih ljudi.

Medtem, ko je Janez raziskoval kajute in kuhinjo, je Simon pogledal, če imata vso potrebno opremo. Najprej je pogledal za sidrom in se prepričal, da se vrvi dobro držijo. Nato je pogledal krmilo, ter jadra.

Ko sta bila prepričana, da je z jadnico vse v najlepšem redu, sta začela odvezovati vrvi, ter se pripravljati, da bosta izplula.

Iz vode sta potegnili še sidro, ter jadrnanje se je lahko začelo. Najprej sta za začetek naredila en majhen krog po zalivu, da sta se prepričala, če obvladata jadnico.

Med tem prvim krogom sta videla veliko različnih rastlin, ki ne rastejo drugje kot ob morju. Simon je začuden opazoval, kako se galebi podijo za ribami, ter ribiče, ki so le te lovili.

Od daleč jim je zaklical: »A je sploh kaj rib v tem morju?«

»O, ja! Ulov je danes kar velik, ko sem včeraj lovil sem ulovil le tri majhne ribice, ki sem jih potem spustil, da še zrastejo!« mu je ribič zaklical nazaj.

Janez je krmaril in opazoval jadra kako se napenjajo, ter pazil, da ne zaide iz ravnotežja, ter se prevrne. Na vrhu jambora je plapolala majhna zastavica, na kateri je bilo napisano ime ladje.

Nejc Vidrih, 4. a

PRVIČ V ŠOLO

Bil je še en mesec do mojega prvega šolskega dne. Domov sem dobila vabilo. Že takrat sem bila zelo nestrpna. Imela sem že vse potrebščine, ki sem jih potrebovala. Veliko sem mislila, kakšne sošolce in sošolke bom imela.

Prišel je dan, ko sem morala v šolo. Ko me je mamam peljala, sem bila neučakana. Te dan smo se učenci spoznali med seboj. Nekaj sošolcev sem poznala že iz vrtca. Zelo sem se veselila druženja s sošolci in pri spoznavanju novih učiteljev in učiteljic. V prvem razredu nismo imeli ocen in tudi snov ni bila težka. Imam lepe spomine na prvi razred. Z veseljem bi se vrnila nazaj. Pa saj mi je tudi zdaj zelo lepo!

Nika Potočnik, 5. c

MOJI PRVI ŠOLSKI KORAKI

Bilo je lepo sončno jutro. Meni pa se je zdelo še posebej lepo, ker sem šla prvič v šolo. Bila sem vesela in vznemirjena.

Ko sva z mamo prišli v šolo, se mi je zdela tako velika in mislila sem, da se nikoli ne bom znašla v njej.

Nato sva šli v učilnico. Tam sem spoznala učiteljico, ki je bila zelo prijazna.

V šoli sem dobila barvice in zvezke ter se fotografirala.

Zdaj hodim v šolo že pet let. V šoli se počutim dobro in tudi učitelji so mi všeč. Upam, da bo v šoli še vedno tako lepo, kot do sedaj.

Sanja Mlinarič, 5. c

DETEKTIV

Nekoč živel je detektiv,
bil je prav nagajiv,
ime mu Luka je bilo.

V svojo roko vzame lupo,
ogleduje si ograjo
na njej odtisi mravlje so
kako hudo,
kako hudo.

Zraven mravlje na ograji
so odtisi otroških rok,
o moj bog, o moj bog.

Luka kmalu je odkril,
da v tej hiši ni ljudi,
da v njej le barbika živi.

Ela Emeršič, 3. b

NE OBUPAJ

Ko sem bil star 4 leta, sem imel željo, da se sam naučim voziti s kolesom. Za rojstni dan sem dobil novo kolo. To kolo ni imelo pomožnih kolesc. Začel sem s poukom vožnje. Najprej sem poskusil sam. Nikakor mi ni uspelo. Mamica me je bodrila in mi rekla, naj ne obupam. Poskušal sem znova in znova. Pomagala sta mi tudi mamica in ati. Po nekaj dneh mi je uspelo. Bil sem zelo vesel.

Sedaj, ko razmišljam o tem vem, da se moram za vsako stvar, ki si jo želim v življenju, potruditi in nikoli obupati.

Obupaj nikoli,
to geslo ti bodi,
ki skozi življenje,
naj vedno te vodi.

Marko Vorih, 3. b

NEJC IN TENIS

Zjutraj, ko je na okno posijalo sonce, se je desetletni deček Nejc zbudil. Pomel si je oči in šel k zajtrku. Potem je šel na tenis. Bil je zelo težko. Premagal je že osem tekmovalcev. Z zadnjim je igral pol ure. Nazadnje ga je premagal. Nejc je dobil zlato medaljo.

Tomaž Tepeš, 2. b/9

OBISK

Pozdravljeni!

Sem Neva Vindiš. Danes vam bom razkrila mojo skrivnost.

Včeraj sem ugasnila luč v moji sobi, da bi zaspala. Zvečer nisem mogla zatisniti niti enega očesa, kajti bilo me je strah. Mislila sem si, da me je obiskal orjaški volk z rjavimi zobmi in sline so se mu cedile iz gobca. Potem pa TUUUM! Pogledam naokoli in zberem še toliko poguma, da zlezem iz postelje in pogledam, če je volk slučajno v kuhinji. Bilo me je tako strah, da sem se tresla kot šiba na vodi. V kuhinji ni bilo volka, temveč je iz kupa posode, ki je mama zvečer ni pomila, zgrmel velik lonec. Oddahnila sem si. Odpravila sem se nazaj v posteljo in ne vem, kdaj sem zaspala.

Upam, da me ta hudobni volk v mojih mislih ne bo nikoli več obiskal. Mami pa svetujem, da tudi zvečer pospravi posodo ali pa jo bom kar jaz.

Neva Vindiš, 3. b

VRABEC MARKO

Bila je zima. Sneg je bil pol metra globok in primeren za kepanje. Bilo je mrzlo, otrokom v hiši pa je bilo toplo. Vsak dan so imeli zajtrk, kosilo in večerjo. Vrabcem pa ni bilo tako lepo. Oni niso imeli niti zajtrka, niti kosila in ne večerje. Nekega jutra so se zbrali pred Tinetovim oknom. Tine jih je opazil in zaklical: "Mami, mami, pohiti poglej koliko vrabcev je! Lačni so in zebe jih. Rad bi jim pomagal, kaj naj storim, mami?"

"Poberi drobtine od zajtrka in jim jih daj za jest".

Tine je pobral drobtine z mize in odprl okno. Ravno, ko je mislil dati vrabcem drobtine, je priletel najbolj lačen vrabec. Tine ga je poimenoval Marko. Vsako jutro, ko je pobiral drobtine z mize, je rekel: "To je za mojega prijatelja Marka in njegovo družbo".

Marina Stankov, 3. a

VRBA

Vrba lepe veje ima in nikomur jih ne da, ker pa ji tako visijo, si otroci dovolijo, jih lomiti in trgati, a vrbo to zelo boli, zato se je en dan odločila, da bo vse otroke naučila

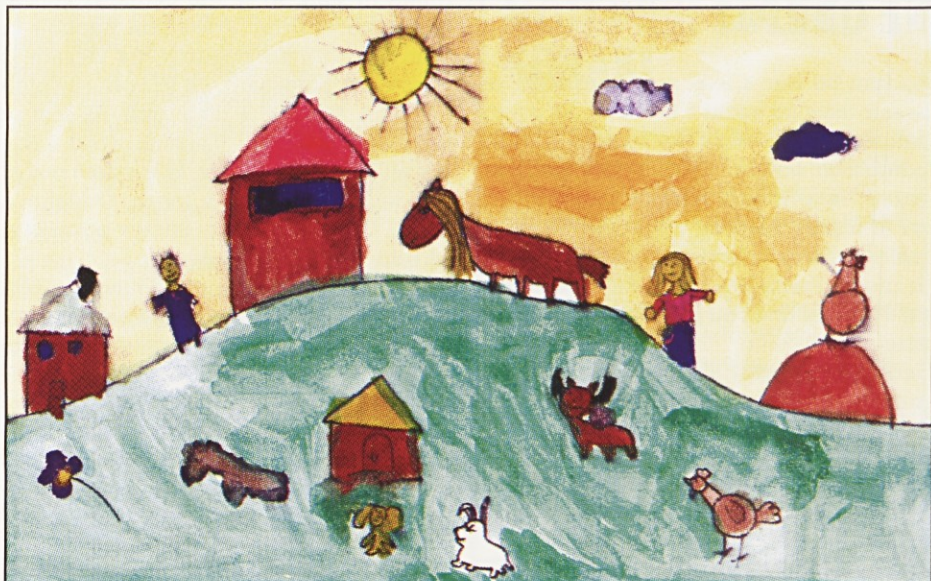
kako ravnanje morajo, da gozd čim lepši ohranijo.

Tjaša Plohl, 4. b

ZGODBA O JEŽU

Nekoč je živel ježek Miki. Miki je v šoli bil vedno priden. Ko je prišel iz šole, ga je čakalo presenečenje. Očka mu je kupil darilo za rojstni dan. Mama mu je dala tri poljubčke. Miki je bil zelo vesel.

Patrik Prelog, 2. a/9

Nuša Vučinič, 1. a

OBUP

Jutri sem vprašana, deset je ura proč,
a meni po glavi računi vrtijo se dolgo v
noč.

A, kaj hočem, življenje pač tako je,
da le z delom nekaj doseže se.

Učiteljica v razred prihiti
in moje ime izgovori.
Zdaj na vrsti sem, da povem,
kako enačba zame ni noben problem.

Učiteljica res radovedna je,
saj vprašanja kar vrstijo se.
Grabi me že obup,
a zberem vse moči v kup.

Vem, da učila sem se,
a tudi trema kdaj izda te.
Meni na srečo se to ni zgodilo,
zato se je petk mnogo zvrstilo.

Nasvet:
Kogar grabi obup,
naj se spravi skup,
poprime za delo in učenje naj in
marsikaj bo postalo prav fajn.

Lara Miletič, 3. b

LAČNA MRAVLJICA

Bila je mala mravljica,
še hrane ni imela,
je plezala, je vohala,
je čisto ponorela!

Goran Emeršič, 5. b

VSE NAJBOLJŠE, DRAGI ATI!

(rojstnodnevna)

Tenisa si me naučil
in v matematiki poučil.

Ti, mamica in jaz,
tim smo taki, da te kap!

Rojstni dan imaš zdaj ti,
zato čestitati se tebi nam mudi.

Radi te imamo vsi,
saj ti super ati si!

Aljaž Brlek, 5. c

OSAMLJENI METULJČEK

Nekoč je živel metuljček, ki mu je bilo ime
Cvetko. Živel je na cvetu vrtnice. Imel je
zelo dosti igrač, a niti ene same igrače ni
posodil prijateljem. Nekega dne je k njemu
priletela metuljčica Pikica in se želela igrati
z njegovimi igračami. Cvetko tega ni dovolil,
zato je odšla domov. Naslednji dan je to
povedala ostalim v metuljem šoli. Odločili so
se, da se ne bodo več igrali z njim. Po pouku
je Cvetko svoje sošolce povabil k sebi, toda
nobeden ni prišel. Cvetko je spoznal, da nima
prijateljev. Metuljček je premišljeval, zakaj se
nočejo igrati z njim. Ugotovil je, da bi moral
posojati igrače. V šolo je odnesel cel kup
igrač in povabil sošolce k igri. Veseli so planili
k njemu, tudi Pikica mu je oprostila.

Urška Ljubec, 2. a

MORSKI PES IN ZVEZDA

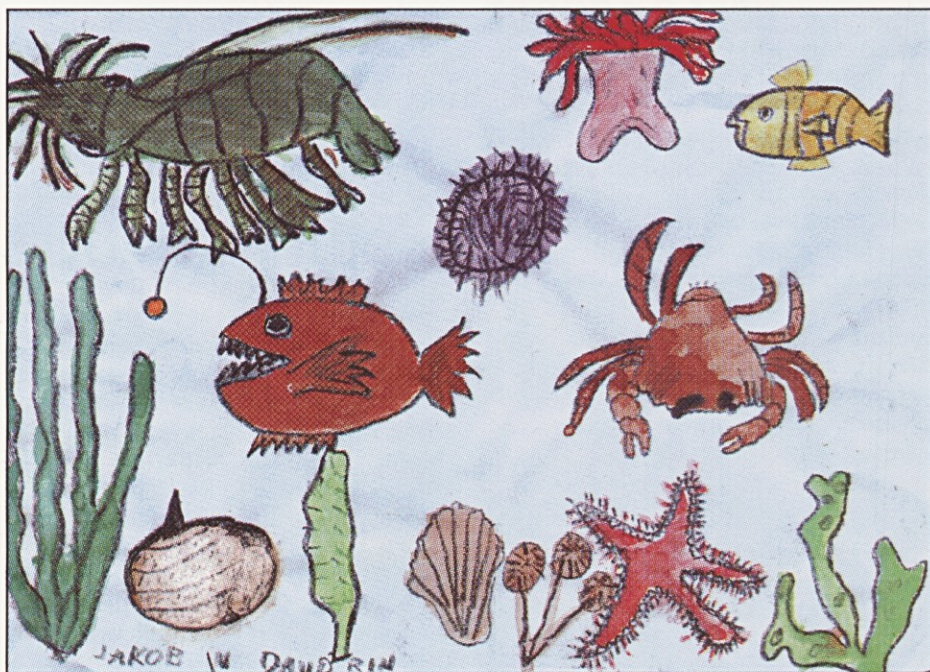
Morski pes Mehurček je na dnu morja našel morsko zvezdo. Najprej se mu je zdela smešna, potem se mu je zdela rdeča. In prišel je polž. Razložil mu je, da je to morska zvezda, ki dobro igra šah in ga lahko to igro nauči. Tako sta igrala in je Mehurček premagal zvezdo. Morska zvezda je bila tako jezna, da je postala zelena. Tako imamo sedaj tudi zelene morske zvezde.

Gregor Tušek, 2 c/9

ZAJČEK

Živel je zajček bel,
na travniku je sedel,
okrog sebe slatno deteljo je imel
in je bil zelo vesel,
saj lakote ne bo trpel.

Nataša Divjak, 3. a

Jakob Murko, Davorin Levanič, 3. a

RIBICA ANKA IN RIBA ALEN

Ribica Anka in riba Alen sta se rodila v morju. Ko sta bila malce večja, sta se naučila govoriti. V šoli sta se naučila še brati in pisati. Ko sta končala šolo, sta postala odrasla in sta odšla v službo.

Žan Bukvič, 2. c/9

ŠE PET HAIKUJEV

Vinograd se opere
v mavričnem dežju,
dá nam grozdnega sadú ...

Mojca Brglez, 5. a

Marjetka, cvetka,
veselo se vrti,
ko vetr'c pihlja,
pesmice poje si!

Denisa Krajnc, 5. a

Trta je obrodila,
grozdje nam podarila
in nas z njim razveselila!

Anja Zelenik, 5. b

Pomlad prihaja,
saj čas je že,
da sonce pokaže
zimi zobe!

Katarina Menoni, 5. b

Prve ptice se oglasijo,
trobentice zacvetijo
ter trava ozeleni.

Žan Škrifa, 5. b

ČUDEŽNA HIŠA

V čudežni hiši živi stari dedek, ki je vedno sam. Družbo mu delajo papagaj Jaka, muca Pika in kuža Taček. Dedku ni nikoli dolgčas. Dolgčas mu ni zato, ker se v čudežni hiši živali znajo pogovarjati kot ljudje. Žalosten in osamljen deček je slišal pogovor in prišel k dedku na obisk. Potem je prihajal k njemu vsak dan. Deček je svojim prijateljem povedal o živalih, ki govorijo. Tudi otroci so hoteli k dedku. Dedek je bil zelo srečen, ker je bilo v hiši polno otrok in ni bil nikoli več sam. K njemu še danes prihajajo otroci.

Neja Krajnc-Domiter, 2. a

Aleš Kotnik, 4. a

VZTRAJNOST

Sem Taja, ki rada v tretji b zahaja.
Petke so zame dobra ocena,
enke pa kot kakšna zmeda.

Enk sem se znebila,
petk veliko pridobila.

Učim se in ne obupam,
ker vztrajnosti zaupam.
Vztrajen mora biti vsak,
se učiti in
marsikaj za svoje znanje postoriti.

Če se učiš,
uspeh dosežeš in se veseliš.
S tabo veselijo domači se vsi,
pa tudi ostalim vseeno ni.

Taja Bezjak, 3. b

ŠPELA

Neko je živela deklica,
ki Špela bilo ji je ime.
Imela je zlate lase,
katere ji veter božal je.

Bila je vedno dobre volje,
zato krivo je njeno okolje.
Živela je med ljudmi,
ki po srcu dobri so.

Zato sedaj vedite vsi,
da Špela kar tako ni.
Iz nje še bo prava gospa,
ki očarati vas zna.

Nuša Gole, 4. b

IŠČEM

Iščem...
iščem mamó.
iščem atka,
iščem junaka, škratka Bradatka.

Iščem zimo,
iščem jesen
in gola drevesa,
ki jih ne zebe brez kopren.

Iščem mačke,
iščem miške
in male puhaste piške.

Ko na kavču sedim,
si govorim:
Če najdem vse to,
veselo bo.

Nuša Ogrizek, 3.b

NE OBUPAJ

Ne obupaj,
če računi v glavo ne gredo,
vklopi možgane,
saj bo šlo.

Učiteljica prijazna je res,
zato nas peljala bo tja,
kjer zabava je doma.

Če plesali res dobro bomo vsi,
lahko postali plesni učitelji bi,
vendar pa marsikdo
raje kaj drugega bo.

Zato se potrudimo zdaj vsi,
da dosegli tisto bi,
kar nas veseli.

Neva Vindiš, 3. b

LADIJSKI DNEVNIK

8. 00 Z ladjo plujem po odprtem morju.
 8. 10 Valovi so začeli močno valoviti.
 8. 20 Drugače je še kar vse v redu.
 8. 30 Nismo vedeli ali naj skočimo v vodo ali odplujemo v drugo smer.
 9. 00 Spet smo odplavali pod vodo.
 9. 10 Prišli smo na prvo obalo.
 9. 20 Delali so se gromozanski valovi.
 9. 30 Vidimo, kako so valovi odnašali pod vodo triglavega zmaja.
 9. 45 Pričela se je delati nevihta.
 10. 00 Nevihta je odnehala.
 10. 10 Pogledamo, kje je zmaj.
 10. 15 Zmaja ni bilo več nikjer.
 10. 20 Odpravili smo se nazaj proti ladji.
 10. 40 Pridemo, pravzaprav priplavamo do ladje.
 11. 00 Ladje ni nikjer.
 11. 15 Vidimo, da jo je pojedel tisti triglavi zamj.
 11. 20 Odpravili smo se nazaj proti obali.
 11. 40 Priplavamo do obale.
 12. 00 Vprašamo ljudi, če nas lahko kdo pelje do obale.
 12. 30 Nihče nam ni ustregel.
 13. 00 Med potjo smo spet srečali triglavega zmaja.
 13. 10 Pogovorili smo se z njim.
 13. 20 Vprašamo ga, če bi bil naš prijatelj.
 13. 40 Postali smo prijatelji.
 14. 00 Odšli smo vsi proti luči.
 14. 20 V luči so nas odpeljali proti domu.

Ina Novak, 8. b/9

SKRIVNOST (Poskus kriminalke)

Teta Breda je vsopila v sobo in zagledala odprti predal, v katerem je hranila pismo. To ni bilo navadno pismo, pač je bila v njem zapisana skrivnot.....

Zanj ni vedel nihče razen teta Breda. Vsak dan je hodila v službo, ki je bila od njene hiše oddaljena kakšno uro vožnje z avtomobilom. V hiši je imela tudi veliko, grozno črno mačko z imenom Krela. Sedela je na omari, v kateri je imela teta Breda stara oblačila. Breda je v prostem času pisala pesmice, v katerih je predvsem opisovala sebe. Ko je nekega temačnega dne Breda prišla iz lužbe in pogledala v predal, v katerem je hranila pismo, pisma ni bilo. Zelo se je prestrašila in ga vsepovsod iskala.

Naenkrat so se iz kleti slišali nenevadni, grozljivi zvoki. Postalo jo je strah, iz kuhinje je vzela nož in šla v klet. Izpod stopnic pokazala rdeča roka s črnimi dolgimi nohti in jo prijala za nogo. Breda je padla in rdečeroška pošast se je prikazala. V eni roki je držala pismo in se približevala proti Bredi. Breda je pošasti v nogo zapičila nož, vzela pismo in stekla. Iz pošasti je prišel duh podobe Bredinega moža Kevina. Duh se je zapodil za njo. Hotel se ji je maščevati, ker ga je pred leti ubila ...

Aljaž Toš, 5. c

PRAVLJICA O JEŽU

Nekoč je k nam prišel jež. Ime smo mu dali Jan. Iz škatle smo mu naredili hišico. V lonček sem nalila vodo. V posodico sem narezala hruško. Ko se je najedel je šel nazaj v gozd.

Ema Ivnik, 2. a/9

Špela Kramberger, 1. b/9

KRT

Oh, ta črni krt,
prišel je en dan na vrt.
Kupe zemlje je skopal,
zdaj vrtnarju prav je žal,
da jih kmalu bo zravnal.
Krtu prav je malo mar,
saj bo novih pet skopal
in pod zemljo še deset.
rovov bo nared.

Barbara Ribarič, 4. c

IGRIVI MIŠKI

Gresta miški po travi,
pa srečata dve kravi.
ena krava reče mu
in miška gre »domu«.
Druga krava reče u,
miška spravi se na njo
in krava nese je »domu«!

Goran Emeršič, 5. b

DREVO

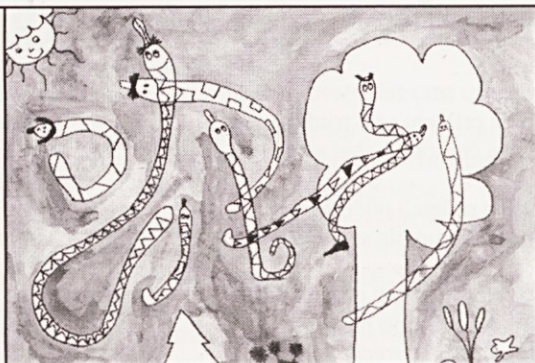
Drevo pokrito je,
pokrajina se že blešči
v soju snežnih luči.

Tatjana Šučur, 5. a

KAČA KLOPOTAČA

Kača klopotača ni igrača,
kadar plen si svoj lovi,
pazi, da te ne zasledi,
če pa se je res bojiš,
bolje bo, da ti zbežiš.

Monja Duler, 3. a

Taja Bezjak, 3. b

KJE SE SKRIVA KRALJ MATJAŽ?

Kralj Matjaž zbudi se rano,
oči pomane si zaspano.
Vidi, da je spal v jami,
pajčevino ima v glavi.

Brada je okrog mize zavita
vsaj devetkrat, če ne več,
s prahom sivim je pokrita,
čas odšel je hitro proč.

Ko se kralj zave,
da jame odpreti ne gre,
brž izreče čarobne besede,
jama v hipu se sesede.

Kralj Matjaž zbeži v gozd,
tam se še danes skriva
tam še danes v postelji leži.
Vsako jutro pravi,
da je ležišče v gozdu boljše
kot v jami.

Niko Šimenc, 7. c/9

DNEVNIK NEKEGA KAPITANA

19. 05 Mračni se in daleč v morju smo zagledali
pošast, ki je bila podobna Nesi.
19. 07 Bila je že zelo blizu nas in nismo mogli
verjeti, da je to pošast Nesi.
19. 08 Klicali smo pomoč vendar bi prišla komaj
čez eno uro
19. 10 Pripravljamo si čolne, če bomo v
nevarnosti.
19. 15 Bilo nas je zelo strah, saj je bila že čisto pri
ladji.
19. 17 Prevrnila je našo ladjo in dosti ljudi je padlo
v vodo. Jaz in nekaj posadke pa smo se rešili.
Med tem je moj prijatelj vzel fotoaparat in
fotografiral Nesi.
19. 35 Bili smo že daleč od Nesi in upali smo, da še
nas ne bo opazila.
20. 15 Pluli smo in pluli, ko smo zagledali ladjo, ki
nas je prišla rešit. Naslednji dan so to
fotografijo objavili pa celem svetu in
postali smo zelo slavni. Vpisali smo se v
knjigo rekordov kot prvi, ki imamo dokaz,
da Nesi obstaja.

Tamara Teodorovič, 8. b/9

STRAŠILO

Na vrtu smo zelenjavo posadili
in se pri delu zelo trudili,
da bi čim prej nekaj zaslužili.

Pa so prileteli ptiči tatiči,
z namenom, da se naš vrt uniči.

Mi pa nismo bili od muh
in smo odšli po par rjuh,
iz njih smo naredil
dve strašni strašili.

Tina Tumpej, 4. a

PRVI POMLADNI DAN

DANES JE PRVI POMLADNI DAN. SNEG
SE JE STOPIL IN ZRASLE SO ROŽE.
METKA SE JE SPOMNILA NA MAMICO.
NABRALA JE ŠOPEK ROŽ. MAMICA JE
BILA ROŽ ZELO VESELA.

Maša Lah 2. b/9

ZVONČKI SE PREBUJAJO

Trate že so bele vse,
zvončki so prišli,
trobentice, vijolice
vse nekam hite.

Otroci pa se veselijo,
pomladi lepe te,
da zime več ni, hi, hi, hi,
zdaj srečni so vsi.

Neva Kumer, 4. a

TRAVNIK

Travnik naš je spet zelen,
tako je to poleti,
ko pa pride k nam jesen,
pa začne veneti.

Zima na travnik prihiti
in nam sneg ponuja,
ptički pa so vsi odšli,
saj se mraz prebuja.

Ana Polanec, 4. a

PRAVLJIČNO DREVO

NEKEGA DNE SE JE ZGODILO, DA JE ZRASLO
PRAVLJIČNO DREVO. BILO JE ZELO LEPO.
OTROCI SO BILI ZELO VESELI IN IMELI SO
GA RADI.

Metka Meznarič 2. b/9

Sanja Špindler, 3. a

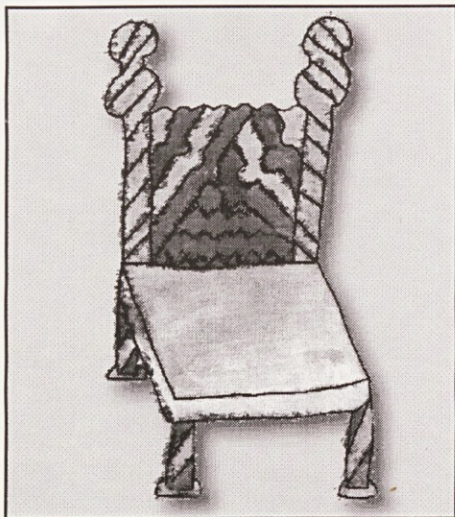

OBISKAL ME JE DEDEK DAR

Neke noči sem imela hude sanje. V sanjah sem se naenkrat zbudila. Zdelo se mi je, da sem slišala svoje ime. Šla sem na WC in ko sem bila na pragu svoje sobe, sem videla med vrati postavo. Bila je nekoliko majhna, a vseeno me je bilo strah. Na hitro sem vzela najbližnjega dojenčka - igračko, da bi se ubranila. Nisem kričala, čeprav je zgledalo, da je to vlomilec (lahko ima pri sebi orožje). Ko sem se mu približala, sem opazila svetlečo zvezdo. Ni bil vlomilec, temveč dedek Dar. Ko sem ga dodobra pogledala, sem spoznala, da je to res on. Povedala sem mu, da ga poznam iz zgodbi. Uresničeval je otroške želje. Vprašal me je, kaj si želim. Povedala sem mu, da hrčka, ki zna govoriti. To željo mi je uresničil.

Ko sem se zjutraj zbudila, sem spoznala, da so to bile le sanje. Svojega hrčka imam pa še vedno zelo rada.

Jana Lončarič 3. a

Lara Stoger, 4. A

MAČEK TOMI (odlomek iz knjige)

Pozdravljeni. Sem maček Tom. Dovolite, da vam povem svojo zgodbo. Sem čisto navaden črno beli maček. Moja zgodba je včasih žalostna, včasih vesela. Živel sem na lepi veliki kmetiji. Tam je bilo veliko mačk in mačkonov in vsak je bil drugačen, tako po zunanosti kot tudi po značaju. Ko nam je gospodarica nasula hrano, to je bilo največkrat mleko, smo se zelo prerivali. Včasih smo se tudi stepli. Na obisk so prišli tudi potepinski mački, ki niso imeli svojega pravega doma, zato jih je gospodarica večkrat spodila. Bilo je zelo pusto na tej kmetiji. Nobenega otroka, ki bi me malo pocrkjal.

Mama mi je umrla že kot otroku. Oče pa še sedaj živi pri sosednji hiši, a se ne zmeni zame. Nekega dne sem se odpravil na vsakodnevni potep. Leno sem se pretegnil, si umil tačke in se odpravil. Najraje sem se potepal po drugih hišah in obiskoval neznane ljudi. Pot me je vodila preko mostička na cesto. Počasi sem se skobacal preko ceste. Zelo sem pazil na avtomobile, saj sem imel slabe izkušnje.

Anja Jabločnik, 4. b

KRALJIČNA

Nekoč je živela kraljična, ki je imela zelo bogatega očeta. Ta oče je živel v velikem gradu. Nekoč je šla nabirat rožice. Šopek je dala v vazo in jo postavila na grajsko okno. Mimo je prišel kraljevič. Šopek mu je bil zelo všeč. Nekoč sta se poročila.

Anja Rašl, 2. b/9

STENSKA URA

Stenska ura je zelo zanimiva. Ko je ura 12, odbije dvanajst krat. Izdelali so jo hitro, ker je starinska. Ta ima celo uteži in nihalo. Ima tudi okrasno strehico, na njej pa so narisane zelene rožice in zavite številke. Ima tudi dva kazalca, minutnega in urnega. Kazalca sta rjave barve. Takšno uro ima tudi moja babica. Celo dve ima. Eno bo dala nam, drugo pa bo obdržala. Upam, da bo še obstajala, ko bom jaz velik, da mi jo bo dal moj ati.

Niko Gjurašek, 2. b

ČAROVNO DREVO

Nekoč je živel medved z imenom Bunda, ki je spal pod čarovnim drevesom. Sanjal je o zajčku. Ko se je prebudil, je pojedel zajtrk. Nato je poiskal zajčka iz sanj. Igrala, poskakovala sta celi ljubi dan.

Toni Pernat, 2. c/9

JEŽ

Mojemu ježu je ime Poldek. Piše se Branda. Ima veliko prijateljev. Doma je v gozdu. Ima učiteljico ježico. Njegov najljubši predmet je matematika. Star je devetnajst let. Je zelenjavo. Pot v šolo je kratka. To je moj Poldek.

Matic Branda, 2. a/9

Katja Rašl, 2. b

ZIMA

Zimski dnevi so super. Otroci se veselijo snega. Še zajčki skačejo in se kepajo. Ko je v torek zapadel sneg, je bilo vse belo. Otroci so se zbudili in starši so jim rekli, da je zunaj sneg. Očetje so svoje otroke zapeljali v šolo. Po pouku so se ves dan kepali in skrivali. Kepe so švigale vse naokrog. Nekateri otroci so hodili skupaj domov in se poslovili s kepo. Nekega dne je zapadel pisani sneg. Odrasle je skrbelo, otroci pa so bili veseli.

Vita Gačnik, 2. a

PRVI SNEG

Januar je mesec pravi,
vedno nas v zadrego spravi.

Danes sonce, jutri sneg,
bo pobelil celi breg.

Že otroci vsi hitijo,
se po hribu dol spustijo.

Tudi jaz bom z njimi šla,
se do teme sankala.

Ana Bedrač, 3. b

Tjaša Plohl, 4. b

ŽELVA NINA PRI ZOBOZDRAVNIKU (odlomek)

Nekoč je živela želva po imenu Nina. Živela je v želvjem mestu, ki je bilo nadvse zanimivo. Hiše so bile okrogle, vseh barv in velikosti. Avti, ki so vozili po cesti so bili trikotnih oblik in imeli so samo tri kolesa. Ljudje, ki so živeli v želvjem mestu so bili štirikotne oblike. Želve pa tako in tako veste kakšne so. Želva Nina je bila prava želvoja lepotica. Imela je zelo lepe bele zobe, ki pa so ji včasih ponagajali. Nekega dne je želvo Nino, začel boleti zob. Ni vedela kaj ji je, saj teh bolečin ni bila vajena. Ulegla se je, pojedla tableto in hotela zaspati. Bolečina pa je bila tako huda, da ni mogla zaspati. Pogledala se ja v ogledalo in opazila, da ima črvice zobe, saj si jih že dva tedna ni umivala. V zobeh je opazila Lumpija in Capija, ki sta si že skoraj uredila svoje stanovanje. Vrtala sta luknje in si zraven spalnice, kuhinje in dnevne sobe, urejala še kopalnico. Zelo se je prestrašila. Joj le kaj naj naredim? Še malo pa bo konec z mojimi zobmi, je sama pri sebi razmišljala Nina. Hitro je vzela ščetko in zobno pasto ter si začela drgniti svoje zobe. Vsaj za trenutek je pregnala Lumpija in Capija. Stekla je do telefona in poklicala svojega zobozdravnik Feliksa.

Nejc Maltar 4. c
Klemen Herga, 4. c

MOJ MEDVEDEK

Moj medvedek je priden. Je bele barve. Hodi v šolo, v prvi razred devetletke. Rad je med. Ime mu je Pikec. Plazi se po drevesu.

Ana Maja Bernhard, 2. a/9

Katja Kuhar, 1. a

Lucija Sevšek, 1. b/9

Niko Šimenc, 7. c

ROP

Sosedi so najeli detektiva,
zgodba, zakaj,
je zelo zanimiva.

V hiši za punčke
zgodil se je rop,
zdaj joka še Rok.

Pravi detektiv
je kmalu odkril,
da Jan punčko je skrtil.

Jernej Leskovar, 3. c

DETEKTIVSKA ZGODBA

Nekoč je živel detektiv, ki mu je bilo ime Miha. Imel je prijateljico Urško. Zelo rad je raziskoval po hišah in iskal sledi. Nekega dne se je odločil, da bo raziskal Urškino hišo. Najprej je iskal sledi v kuhinji, ker jih ni našel se je odpravil v kopalnico. Tu je odkril nekaj kapljic barve. Ta sled ga je vodila do Urškine sobe. Počasi je odprl vrata, vstopil v sobo in na pisalni mizi odkril več sledi barve. Tako je odkril, da je Urška risala risbo za šolo. Njegova raziskava se je srečno končala in že ga je čakala nova naloga. Tokrat je moral poiskati sledi pri sosedu Mari. Njo je skrbelo, kdo hodi ponoči okrog njene hiše. Detektiv Miha je hitro odkril, kdo pušča sledi za sabo. To je bil lisjak iz gozda, ki se je potepal po okolici in iskal hrano. Soseda Mara je detektiva Miha nagradila z jabolčnim zavitkom in toplim čajem.

Teo Prapotnik 3. c

PRAVLJICA O MIŠKI IN DUHCU

Mala miška je bila srečna s svojim bratcem duhcom in v hišici sta plesala. Mali duhec je bil še čisto majhen in bil je čisto bel in lahko je hodil po stenah, pa si ni nič naredil. Mala miška se je čudila, kako lahko gre duhec skozi steno. Prišla je duhčeva žena in sta se skupaj poročila. Srečno sta živela do konca srečnih dni.

Urška Muhič, 2. c/9

Jasna Bratušek, 2. b

Katarina Zajšek, 2. a/9 OBB

Domen Bauman, 2. a/9 OPB

VEVERICA TINA

Nekoč je živela veverica z imenom Tina. Bila je še majhna.

Vsako jutro se je njena mati odpravila po hrano. Tini je bil dolgčas, zato se je odločila, da si bo poiskala prijatelje.

Vendar, ko je to povedala mami je ni pustila, ker se mora naučiti še veliko stvari. Mama ji je obljubila, da lahko z učenjem začneta že jutri. Tina se je razveselila, da je poskočila tako visoko, da se je z glavo udarila v vejo. Drugi dan je Tina nestrpno čakala mamo, da se vrne domov in začneta z učenjem. Ko se je mama vrnila je Tina že bila pripravljena. Prva vaja je bila, da skoči iz ene veje na drugo vejo. Najprej je to naredila mama, nato pa je poskusila Tina. Mislila je, da je to lahko, vendar je komaj skočila na drugo vejo. Ko je poskusila drugič, je že bilo bolje. Kasneje ji je mama pokazala, kako se skrije in zbeži pred nevarnostjo. Naučila jo je še kako, si lahko poišče hrano in kako se pripravi na zimsko spanje.

Pozno je bilo in odšli sta spat. Zgodaj zjutraj se je Tina odpravila na pot. Mama ji je rekla, da jo bo zelo pogrešala. Okrog vratu ji je zavezala rdečo ruto, do jo bo spominjala na njo. Tudi Tina se je težko poslovila, vendar je morala iti. Ko je bila že daleč od doma je stopila na ježo. Tako močno jo je zbolelo, da je v trenutku skočila vstran. Ježek je začutil, da je nekdo stopil nanj. Zato se je zbudil in pomagal veverici izpulit bodico. Rekel ji je, da mora biti bolj pazljiva. Ježek se je predstavil, da mu je ime Miha. Tudi ona se je predstavila, da ji je ime Tina. Povedala je, da išče prijatelje. Tudi ježek Miha ji je povedal, da išče prijatelje. Zato se je Tina domislila, da lahko postaneta prijatelja. Ježek Miha se je strinjal in postala sta prijatelja.

Aljaž Černivec, 4. c

MOJ PRIJATELJ KUŽA PIKI

(odlomek iz knjige)

Metka se uči plavati in skakati na glavo. Plavanje ji dobro uspeva, pri skakanju na glavo pa ji pomaga oče. Nekaj dni kasneje gresta s Pikijem sama na plažo. Metka hoče Pikiju pokazati, kako zna skakati na glavo. Skok se ji ponesreči in z glavo udari v velik kamen. Piki opazi, da Metka močno krvavi in brž steče po njena starša. Ko starša prihitita na plažo, vidita, kako drugi kopalci pomagajo Metki. Oče Metko najprej pogleda, nato jo obveže in odnese v njeno posteljo. Piki za nagrado od Metkine mame dobi veliko kost.

Nekega dne reče Metka Pikiju, da je njen največji prijatelj. Piki jo vpraša, zakaj tako misli. Metka mu odgovori, da ji je vedno, ko je bila v stiski, pomagal. Piki reče, da je pomagala svoji najboljši prijateljici in jo povabi, da se gresta v park igrat.

Kaja Kostanjevec, 4. b

Tomas Vorih, 2. a

Beseda urednice

V širjavi vesolja, katerega mej ne znamo določiti, iščejo naši otroci svoje zvezde, da s pomočjo burne fantazije najdejo neodkrite planete, drugačne od njihove Zemlje. Nanje potujejo zato, da uresničijo svoje sanje.

Kdor živi in tudi dela z njimi, ve, da so mojstri domišljije. Med njimi smo tudi učitelji. Prepoznati in nato spodbujati bogato in raznoliko otroško ustvarjalnost, je delo, katerega poplača sijoč obraz ponosnega učenca. In prav je tako.

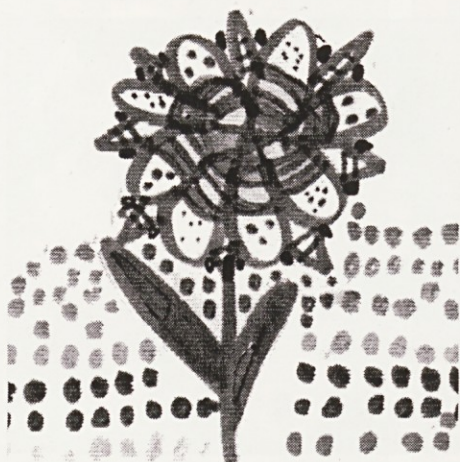
Na naši šoli že več desetletij spodbujamo umetniško ustvarjalnost učencev, med drugim tudi z literarnimi glasili in šolskim časopisom.

Literarno glasilo Čar besede moje (kot naslednik Nageljna), je prvič izšel v šolskem letu 1994/1995. Desetletje njegovega izhajanja potrjuje, da je takšna oblika spodbujanja ustvarjalnosti učencev, pospremljena še z literarnimi večeri, uspešna.

Leto za letom namreč učenci naše šole presenečajo s svojimi likovnimi in literarnimi prispevki za Čar besede moje. Tako nastajajo številke, raznolike po vsebinski in oblikovni zasnovi. Učitelji, ki vsako leto sodelujemo pri nastajanju glasila, pa smo ponosni, da se vedno več učencev od 1. do 8. razreda odloči za sodelovanje. Za to imajo zasluge tudi starši in učitelji, ki spodbujajo izvirno otroško likovno in literarno izpoved.

Hvala vsem za ideje, prispevke in pomoč pri nastajanju vseh desetih številčk literarnega glasila Čar besede moje, posebej za letošnje.

Irena Pukšič

Saš Serdinšek, 1.a/9 OPB

Uredniški odbor:

Irena Pukšič, glavna urednica
David Bedrač, lektor
Nataša Cerovič, likovna oprema

Naslovnica: Nuša Ogrizek, 3. b

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje in tisk: Štraki d.o.o.

Naklada: 230 izvodov
April 2005

UDK 37.014.77

ČAR BESED MOJE. Literarno glasilo učencev
OŠ Ljudski vrt Ptuj.
Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2005

37.014.77

ŠOLSTVO

ČAR besede moje /št.:10

inv.št:AR/

15965

Osnovna šola
Ljudski vrt

